

~ *Kapitola I*

„Ty jsi nekoupila prosecco!?“ zakřičel Viktor do rozlehlého prostoru jídelny při pohledu do otevřené lednice.

„Proč hned předjímáš, že jsem ho nekoupila?“ ohradila se jeho žena Jana, zatímco se snažila zapnout náušnici v pravém uchu.

„Takové pitomé zapínání může vymyslet snad jenom chlap!“ procedila naštvane mezi zuby, když se jí ani napotřetí nepodařilo protáhnout háček přední strany zapínání náušnice do oka v jeho zadní části. Viktor, štíhlý, dobře vypadající padesátník se s Janou seznámil ještě na studiích na právnické fakultě. Byla výrazná, chytrá, krásná, sebevědomá a všechno to o sobě věděla. Tehdy to Viktorovi imponovalo. Vzali se až pět let po skončení školy, po „sametové revoluci“. Nechtěla nic uspěchat. On byl zamilovaný do ní a ona byla zamilovaná do příležitostí, které před ní, mladou šikovnou právničkou, nová doba otvírala, a vdávat se vůbec nechtěla.

„Já nic nepředjímám, jen chci vědět, jestli máme prosecco, když není v lednici! Abych ho nemusel hledat po celém baru... To je tak těžké mi odpovědět?!“ Viktor nepřestával prohledávat obrovskou lednici a přeskupovat její obsah z jedné strany na druhou: francouzské a belgické paštiky, řecké jogurty, maďarské papričky, holandskou goudu, švýcarský ementál, italskou mozzarellu, ruský kaviár, španělskou šunku, řecké olivy, mexickou salsu, italská sušená rajčata, skotského uzeného lososa, ančovičky a artyčoky, mortadelu a asparágus, polníček, pesto a gorgonzolu...

„Jen PROSECCO nikde!“ zakřičel našťavaně Viktor do lednice a třískl dvířky, až se sklenice a lahve uvnitř hlasitě rozcin-kaly.

„Ale jistěže předjímáš! Takhle se neptá člověk, který se chce něco dozvědět!“ pokračovala mentorským tónem Jana, když k němu přišla z opačné strany haly, kde ještě před chvílí u velkého francouzského okna s výhledem na Prahu neúspěšně zápasila s náušnicí v pravém uchu.

„Ty ses nezeptal: ‚*Koupila jsi prosecco?*‘ což je věta tázací, ale: ‚*Ty jsi nekoupila prosecco!*‘ což je věta utvrzovací, kterou si s tou svojí nesnesitelnou ironickou povýšeností chceš jen potvrdit automatickou domněnku, že jsem něco neudělala!“ pokračovala se stupňujícím oportunismem Jana „...cítíš ten rozdíl? ‚*Ty jsi nekoupila prosecco!?*‘ To je přece kudlička mezi žebra, zdvižený prst, abys mi ukázal, že jsi lepší, pro-

tože ty bys to prosecco na rozdíl ode mne určitě koupit nezapomněl!“ V rozčilení šklubla rukou, čímž se jí konečně podařilo zavřít nepraktické zapínání pravé náušnice. Pak začala provlékat i tu levou, což jí jako levačce šlo o poznání lépe.

„Nic nepředjímám, nepředpokládám, nedemonstruji, nedokazuji...“ ohradil se podrážděně Viktor. „Chci jen vědět, jestli máme prosecco, nebo ne! Tak na mě nezkoušej ty svý advokátský kecý!“ Viktor si rozčileně napustil do sklenice vodu a hltavě ji vypil. Pak strhl vyžehlenou košili připravenou na židli a šklubavými pohyby si ji začal oblékat.

„Tak proč se nemůžeš jednoduše zeptat: *„Máme prosecco?“* Proč do toho musíš vnášet provokaci?!“ pokračovala Jana neústupně.

„Dobře tedy. Máme prosecco?“ zopakoval Viktor podrážděně.

„Tak vidíš, že se to dá i bez hádky,“ uzavřela s uspokojením Jana a oddechla si, že se jí už obě velké náušnice se třpytivými brilianty bezpečně houपालy na uších.

„Ne, prosecco nemáme.“ odpověděla klidně a nastavila muži záda s otevřeným zipem modrých koktejlových šatů.

„Zapni mi to!“ prohodila direktivně.

„Takže ty jsi to prosecco nekoupila!“ Viktor prudce zatahl za dlouhý zip šatů podél celých ženiných zad, až sebou šklubla.

„Au!“ vyjekla, „chceš se zase hádat?“ odsekla mu Jana z rychlé otočky, kterou zastavila až s přísným pohledem do Viktorových očí. „Nechápu, proč ze všeho hned děláš scénu. Nemáme prosecco, to je toho!“ dodala sebejistě, upravila si sukni šatů a odešla směrem k chodbě.

„Víš co, mně jsou nějaké hádky ukradené!“ křičel Viktor jejím směrem. „Dobře víš, jak mi na té večeri záleží, tak proč je tak těžké koupit podělané prosecco?!“

„No tak jsem ho nekoupila. A co?! Dělán dost ostatních věcí, které ti zřejmě unikají. Kvůli jednomu proseccu pro Štefanku se fakt nezblázním! Tak zavolej do Wine and Food, objednej celý karton a přivezou ti to do půlhodiny zadarmo. To je toho! Nemám náladu dělat ze všeho hned aféru...“ ukončila Jana debatu a pokračovala v odchodu z haly směrem k chodbě. Po cestě se otočila ke kuchyni, kde dva najatí profesionální kuchaři chystali menu pro dnešní důležitou večeri.

„Chlapci, doufám, že to stihnete včas. Slyšeli jste, jak na tom panu domácím záleží. Všechno musí být perfektní, tak se snažte!“ pronesla k nim ironicky, aby to Viktor slyšel.

„Samozřejmě paní doktorko, všechno klapne na jedničku, za to vám ručíme, můžete se spolehnout,“ odpověděl jeden z nich a opatrně zvedl oči od hrnce. Mladí, šikovní kuchaři, oplývající neutuchajícím entuziasmem, neohroženými ambicemi a zářivou vizí své hvězdné budoucnosti, připravili na dnešní večer speciální menu:

Salát z řepy, kozí sýr, piniové oříšky

~~~

*Pečené kachní foie gras, podávané s rebarborou a perníkem
nebo*

Krémová polévka ze zeleného chřestu s ragú ze smržů

~~~

*Na pánvi pečený sumeček africký, kuřecí šťáva,
jemně krájené houby, pórek
nebo*

*Prso z jarního kuřete, kuřecí kroketa, kukuřičné pyré,
dušená kukuřice, divoká brokolice*

~~~

Jablečno-lilkový tarte tatin, sorbet z červených pomerančů

„A ne abyste poškrábali desku; je z brazilské žuly – stála víc, než vy dva vyděláte za celý život,“ poznamenala při odchodu ještě Jana směrem ke kuchařům.

„Dobrý den, chtěl bych si objednat karton prosecca s okamžitým dovozem. Máte Visconti della Rocca?“ slyšela

ještě Jana, jak Viktor volá do Wine and Food. „Dobře, ale vychlazené... Jak to, že nemáte vychlazený celý karton? Co je mi po tom!? Nějak si to vyřešte! Potřebuju, aby byly alespoň tři lahve už teď pořádně vychlazené... No, tak to bych řekl, že to zvládnete...! Do půlhodiny. Nashle...“ Viktor rozčileně odhodil telefon na stůl. „Kdyby každý dělal pořádně, co má, bylo by všechno jednodušší!“ utrousil ještě na odchodu.

„Terezo, už jsi oblečená?“ zakřičela Jana směrem ke schodišti do patra k pokoji jejich sedmnáctileté dcery.

„Ještě ne!“ dostalo se jí rychlé ozvěny seshora.

„Jak to, že ještě nejsi oblečená, co tam děláš tak dlouho?“ zakřičela výhružně Jana tím směrem a rychlými kroky vyběhla po schodech nahoru. Bez varování vtrhla do dceřina pokoje: „Jasně jsem ti říkala, že se máš...“ Jana se zarazila při pohledu na dceru s upravenými vlasy a jemně nalíčeným obličejem stojící uprostřed místnosti, oblečenou v elegantních květovaných šatech. „Tos mi nemohla říct, že už jsi hotová? To mne musíš hnát nahoru?“ Jana po prudkém běhu do schodů, při kterém si málem natrhla rozparek koktejlových šatů, stěží popadala dech.

„Já myslela, že se tady bez křiku nic neobejde, tak jen zachovávám kolorit rodiny,“ odsekla dcera pohupující se před zadýchanou matkou provokativně v bocích.

„Nebud' drzá! A varuji tě, neopovaž se udělat ostudu!“ Jana pohrozila dceři vztyčeným ukazovákem levé ruky. „A koukej si sundat tu náušnici z nosu...“

„To není náušnice, ale piercing, a kdybych ho sundala, zůstane mi v nose odpuzivá díra, což by mohlo naše vzácné hosty pohoršovat ještě víc. Třeba by si pak mysleli, že mám nějakou ošklivou nemoc...“ odsekla Tereza a předvedla pokrivenou grimasu. „A to se jako dostaví i ta jejich vystajlovaná fiflena?“

„Ano a budeš se k ní chovat slušně, jinak jsme spolu skončily! A hoď sebou... za chvíli jsou tady!“ Jana se otočila ke schodišti, seběhla několik schodů, ale uprostřed se zastavila a pohlédla zpět k dceři, postávající ve dveřích pokoje. Zasněně a trochu váhavě se na ni usmála.

„Nechtěla bys být zase moje roztomilá holčička?“ zeptala se dcery opatrným hlasem s náznakem něhy. Tereza z tak nečekaného projevu matčiny citovosti znejistěla. Oči jí zvlhly a černou linku spodních víček přešla kapka slzy. Než stihla svůj zrak, zalitý nechtěnou teplou slzou, odvrátit k obrazu nad schodištěm, zadívala se matce zkoumavě do tváře. Slza se neudržela a ukápla do výstřihu jejích květovaných šatů. Neřekla nic. Matka ještě chvíli setrvala v naději, že získá dceřino pochopení, ale po krátkém okamžiku citovosti se otočila zpět ke schodišti a sešla do haly.

„Tak sebou hoď, ať nemusíme čekat!“ zavolala za sebe.

